Рік заложення 1893
„СВОБОДА“
"LIBERTY"
виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу
видає
„УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ“
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.
Всі листи, моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „SVOBODA“.

СВОБОДА

ESTABLISHED 1893
„SVOBODA“
("LIBERTY")
THE UKRAINIAN NEWSPAPER
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday,
by UKRAINIAN NAT'L ASSOCIATION
at 83 Grand St., Jersey City, N. J.
The best advertising medium.
Rates furnished on application.

Урядовий орган Українського Народного Союза — "SVOBODA" — Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXVII. ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., ВІВТОРОК, 12-го СЕРПНЯ 1919 Ч. 95. VOL. XXVII. JERSEY CITY, N. J. TUESDAY, AUGUST 12, 1919. No. 95.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ У ВАШІНҐТОНІ.

Робить стараня, щоби виєднати в американського правительства признаня независимости України.

Анґлійські кораблї бомбардують українські побережні міста, Очаків і Станислав.

Змаганя угорських маґнатів привернути монархічний устрій на Угорщинї.

ВІСТИ З УКРАЇНИ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ У ВАШІНҐТОНІ.

Робить стараня, щоби Злучені Держави признали Українську Народну Републику.

ВАШІНҐТОН, 8. серпня. — **Дипльоматична українська місія, вислана правительством Семена Петлюри, прибула нинї до Вашінґтону. Цїлию місії є, як се виказує письмо, переслане місією до секретаря заграничних справ, Роберта Ленсінґа, узискати признанє правительства Петлюри Злученими Державами, а також навязати торговельні зносини між Україною і Злученими Державами.**

На чолї місії стоїть **Юліян Бачинський**, звісний український адвокат і автор книжки „Україна Іррерента“.

УКРАЇНСЬКА МІСІЯ У СЕКРЕТАРЯ ЛЕНСІНҐА.

Голова місії висказує надію, що Злучені Держави будуть першою державою, яка признасть слушність домагань України.

ВАШІНҐТОН, 9. серпня. — Отсе перший раз від часу установленя Української Републики в 1917 р. ведуть ся переговори в справі навязаня дипльоматичних зносин між Україною і Злученими Державами. Юліян Бачинський, визначний український адвокат і письменник, прибув якраз до Вашінґтону, щоби старати ся о признанє Злученими Державами Української Народної Републики.

„Ми не маємо сумнїву, що Злучені Держави будуть першою демократією, яка признасть слушність наших домагань“, сказав голова Бачинський по відвіданю секретаря Ленсінґа. „Все, чого ми домагаємо ся, є справедливість і право до самовизначеня. Україна не домагаєть ся жадних територій, які не є неспірно українські. Її одиноким бажанем є, щоби републиканське правительство, установлене через голосованє народа, було признане прочими демократіями сьвіта“.

Голова місії, Юліян Бачинський, прибув до Злучених Держав з удостовірюючими леґітимаціями від Семена Петлюри, президента Української Републики і головного команданта. Секретарем місії є Виктор Козакевич, бувший секретар торговлї в кабінетї Петлюри.

В дискусії над положенєм України і виглядами для інтересу американського народа і капіталу Бачинський сказав:

„Україна, яка обіймає територію 330.000 квадратових миль, є другою з ряду найбільшою державою в Европі. Під зглядом населеня вона займає пяте місце, числячи 50 міліонів мешканців, з чого 40 міліонів становлять правдиві Українці, а 10 міліонів Москалї, Жиди, Поляки, Татари і инші народности. Щодо природних богатств то Україна є найбогатшим краєм в Европі і одним з найбогатших в сьвіті, бо на Україні управляєть ся всї роди збіжа і находять ся всякі мінерали. Що року Україна вивозила 100 міліонів бушлїв пшеницї.

„Ми не сумнїваємо ся, що люблячий свободу американський нарід симпатизує з нашою боротьбою о независимість. Ми боремо ся на три фронти: на заходї проти польських і румунських наїзників, а на сходї проти большевиків. Хоробра армія Петлюри окружена зі всїх сторін ворогами, але український дух піддержує на силї його жовнїрів і вони будуть бороти ся, доки не проженуть ворогів України. Большевицькі війска, які найшли на Україну, складають ся з Москалїв, Хінців і Латишів.

„Україна зокрема бажала би собі навязати торговельні зносини з Америкою. Ми потребуємо богато товарів, і то не лише конечних до житя, але також конечних для приверненя економічного житя на Україні, відбудованя копалень, отвореня нових копалень в донецькім басейні, будови нових зелїзниць, визисканя природних сил води і будови корзблїв. Америка, богата і промислово найсильнїйше розвинена, находить ся в найлїпшім положеню, щоби нам конечного товару доставити“.

АНҐЛІЙСЬКІ КОРАБЛЇ БОМБАРДУЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ПРИСТАНИ.

В Очакові знищено богато домів.

ЛОНДОН, 8. серпня. — Большевицька бездротна телеґрама, датована в четвер, доносить, що анґлійські кораблї бомбардують чорноморські пристани. Телеґрама звучить:

„Неприятельська фльота, зложена переважно з анґлійських кораблїв, бомбардувала у вівторок в ночи Очаків (в Херсонщинї). На пристань віддано поверх 500 стрілів, богато домів знищених. Неприятельські кораблї бомбардували також пристань Станиславів“.

(Станиславів і Очаків положені над Днїпровим заливом; пристань Станиславів находить ся 10 миль на схід від устя Днїпра; пристань Очаків є віддалена 41 миль на північний схід від Одеси).

БОЛЬШЕВИКИ ПЕРЕВОДЯТЬ НА УКРАЇНІ ЗАГАЛЬНУ МОБІЛІЗАЦІЮ.

Брак належито зорґанїзованої армії української причиною невдач.

КИЇВ, 6. липня (бездротна телеґрама большевицького правительства на Україні). — **На засіданю українського центрального екзекутивного комітету Раковський заявив у своїм звітї, що причиною всїх невдач на полудневo-західнім фронті є брак належитого зорґанїзованя української червоної армії.**

Ухвалено проголосити наказ в справі загальної мобілїзації всїх робітників і селян від 19-го року житя, а в околицях воєнних операцій від 18-го року житя. З мущин, які неналежать до працюючої кляси, а є у віці від 18 до 24 лїт, будуть утворені робучі відділи.

ФРАНЦУСЬКА ВІЙСКОВА ДЕЛЕҐАЦІЯ НА УКРАЇНІ.

Має провірити на місци положенє і довідати ся про домаганя Українців.

ПАРИЖ, 28. липня. — Телеґрама з Каменця Подільського, тимчасової столицї українського правительства, доносить, що дня 21. липня прибула туди французька місія, в склад котрої входять полковник Дежене і поручник Женевріє.

Ся місія одержала порученє від головної ради мирової конференції, щоби на місци розслїдити ситуацію і довідати ся про домаганя українського народа.

Місію повитала делеґація з рамени правительства Петлюри, президента української републики.

Добра карність серед українських війск зробила корисне враженє на членів місії.

НА УГОРЩИНІ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

ПРОГРАМА НОВОГО УГОРСЬКОГО ПРАВИТЕЛЬСТВА.

ПАРИЖ, 8. серпня. — Нове угорське правительство з архикнязем Йосифом на чолї вислало нинї перший меморіял до мирової конференції, в якім є виложена програма нового мадярського правительства.

Програма обіймає отсї головні точки:

1. Безпроволочне переведенє услівій розему.
2. Отверта боротьба проти большевизму.
3. Приверненє промислу в краю.
4. Безпроволочне скликанє установчих зборів і приготованє виборів на демократичних принципах.
5. Навязанє тїсних зносин з аліянтами.

Мадярське правительство поставило також домаганє, щоби його представники були без проволоки допущені до мирової конференції.

Румунія легковажить приказ мирової конференції.

ПАРИЖ, 9. серпня. — Тутешні часописи, обговорюючи теперішне положенє на Угорщинї, виказують, що Румунія злеґковажила собі вже три ноти, вислані до неї головною радою.

В першій нотї містив ся приказ головної ради, щоби румунські війска здержали свій наступ на Будапешт. В другій нотї містила ся заява головної ради, що вона не може згодити ся на услівя розему, подиктовані Угорщинї Румунією. В третій нотї головна рада висказує надію, що Румунія полагодить всї справи в порозуміню з нею.

Румунське правительство на жадну ноту не дало відповіди.

В Будапештї проголошено воєнний стан.

ВІДЕНЬ, 9. серпня. — В Будапештї проголошено воєнний стан, як се подають нинїшні телеґрами з угорської столицї.

З причини небезпеки вибуху погромів проти Жидів комендант румунських війск на Угорщинї видав приказ, що за всякий злочин, поповнений супроти Жидів, будеть ся безпроволочно карати смертию.

Всїх членів соціялїстичного кабінету інтерновано.

ВІДЕНЬ, 7. серпня. — Румунські військові власти увязнили по занятю Будапешту всїх членів соціялїстичного правительства, на чолї котрого стояв др. Пайдль, як се доносить телеграма з угорської столицї.

Мирова конференція зажадала від Румунії вияснення.

ПАРИЖ, 8. серпня. — Головна рада візвала нинї знова румунського делеґата, Николая Гізу, щоби пояснив причину, задля якої Румунія не сповнила приказу мирової конференції. Румунський делеґат заявив, що румунське правительство тут не завинило та що положенє в Будапештї сього вимагало, що румунські війска не послухали приказу мирової конференції.

Злучені Держави проти нового угорського правительства.

ПАРИЖ, 8. серпня. — Американський представник в головній раді мирової конференції, Френк Л. Полк, заявив, що дальша поміч для Угорщини буде здержана та що Злучені Держави є проти признаня нового угорського правительства, яке вони вважають зовсїм реакційним. Змаганя сього правительства, як се заявив Полк, може причинити ся до скріпленя большевизму на Угорщинї і в середній Европі.

Змаганя до відбудованя монархії.

РИМ, 8. серпня. — З нагоди останних подій на Угорщинї часопись „Попульо Романо“ пише про можливість, що теперішний диктатор Угорщини, архикнязь Йосиф, має на цїли привернути назад австро-угорську монархію з родиною Габсбурґів на престолї.

Нова австро-угорська монархія мала би складати ся з Австрії і Угорщини. Не є виключене, що й Слявонія і Хорватія заявили би бажанє війти в склад монархії, які в останних часах відносять ся більше ворожо проти Сербії ніж проти Італії.

Мадярські аристократи вислали просьбу до бувшого цїсаря Карла, предкладаючи йому угорський престол, як се доносить телеґрама з Цїріху. Бувший цїсар Карло мав дати однак відмовну відповідь, заявляючи, що він, колишний цїсар, не може згодити ся на принятє корони королївської.

Також князь Гогенберґ, син замордованого в Сараєві архикнязя Фердинанда, відмовив ся приняти угорську корону. Угорські маґнати постановили звернути ся з подібною просьбою до архикнязя Йосифа, теперішного реґента Угорщини.

В НІМЕЧЧИНІ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

Нїмецькому правительству грозить нова кріза.

ВАЙМАР, 8. серпня. — В четвер розпочали ся по короткій перерві знова засїданя установчих зборів. На порядку дневнім є справа ухваленя цїлого ряду законопроєктів, між тими законопроєкт про оподаткованє богатої кляси.

Вже на першім засїданю прийшло до сильного напруженя між партіями центра і соціялїстами більшости, яке може довести легко до нової крізи в правительстві. Напади звернені головно проти Ерцберґера, заступника премієра і провідника центра.

Нїмецькі комуністи плянують новий замах державний.

БЕРЛІН, 6. червня. — Правительство подає до відома, що воно викрило тайний заговір комуністів, які при помочи викликаня загального зелїзничого страйку плянували перевести дня 1. вересня новий замах державний. На чолї страйкового комітету стоять провідники комуністів-Спартаків.

Нїмецьке правительство заявляє, що ужиє як найострійших средств, щоби знищити пляни комуністів.

Осередком комуністичного руху в Нїмеччинї являєть ся місто Ерфурт, де на масових зборах робітників ухвалено з днем 1. вересня розпочати загальний страйк.

В ТУРЕЧЧИНІ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

Царгород і часть Тракії має становити вільну державу під протекторатом ліґи народів.

ПАРИЖ, 8. серпня. — Мирова конференція порішила вчера, щоби Тракію розділити, признаючи деякі части Грецїї. Решта Тракії має належати до Царгороду, з чого буде утворена нова вільна держава під протекторатом ліґи народів.

В РОСІЇ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

ҐЕН. ЮДЕНИЧ РОБИТЬ ПРИГОТОВАНЯ ДО ЗДОБУТЯ ПЕТРОҐРАДУ.

Большевики полонили на Сибіри 10.000 жовнїрів з армії Колчака.

ЛОНДОН, 8. серпня. — Большевицька бездротна телеґрама доносить, що большевицькі війска були приневолені під напором неприятеля на західнім фронтї відступати назад, натомісць большевицька армія на східнім фронтї віднесла нові успіхи.

Большевицькі війска взяли в останних днях на східнім фронтї 5.000 полонених з 11. дивізії і 5.000 полонених з 13. дивізії армії Колчака.

Инаша большевицька телеґрама доносить, що ґен. Юденич утворив в Гельзінґфорсї російське правительство, яке має переняти адміністрацію Петроґраду, скоро лише місто буде здобуте війсками фінської білої ґвардії. Телеґрама додає, що ґен. Маннергайм приймив условно головну команду над фінською армією.

Чайковський просить Анґлію о признанє Колчака.

ЛОНДОН, 8. серпня. — Бувший президент північно-російського правительства, Николай Чайковський, предложив анґлійському правительству просьбу в справі признаня омського правительства, на чолї котрого стоїть Колчак.

Положенє Колчака критичне.

ПЕКІН, 9. серпня. — Положенє у Владивостоцї з приводу большевицької аґітації, яка працює потайно, стає щораз ґрізнїйше. Заходить конечність видати строгі зарядженя в цїли охорони зелїзничого шляху Харбін-Владивосток, де зорґанїзовані банди большевиків висаджують мости, намагаючи ся перервати зелїзниче получене. Передівсїм є конечним ужити сильних війск для удержаня комунікації.

Загальний страйк, який обняв всї сибірські зелїзницї, став дуже поважною небезпекою для дальших воєнних операцій. Всякий рух, навіть перевіз війска, мусів устати. Панує небезпека, що сей страйк має також політичний підклад.

Невдача армії Колчака, який в останних кількох тижнях втратив все, що в протягу останного року здобув, причинила ся до здеморалїзованя його армії, а з другої знова сторони скріпила вплив большевиків на східній Сибіри. Заходить підозрінє, що зелїзничий страйк є роботою большевицьких аґітаторів, щоби в сей спосіб унеможливити довіз амуниції і воєнних матеріялів для війска Колчака.

100.000 збігцїв прибуло до Іркутска.

ОМСК, 27. липня. — Збігцї з околиць, занятих большевиками, прибули у великім числї до Іркутска. Від початку липня переїхало через Омск на схід около 100.000 збігцїв.

Російський Червоний Хрест зорґанїзував ряд захистів, в яких збігцї одержують поживу і лїкарську опіку.

Аліянти домагають ся, щоби Злучені Державаи вислали 80.000 війска на Кавказ.

ВАШІНҐТОН, 8. серпня. — Підчас дебати в сенатї над справою ліґи народів виявлено, що Анґлія має намір опорожнити зі своїх війск Кавказ та що аліянти поставили до Злучених Держав домаганє, щоби вони вислали на Кавказ 80.000 свого війска для удержаня ладу.

Польські війска здобули Минск.

КОПЕНГАҐЕН, 8. серпня. — Польські війска, які ведуть боротьбу проти большевиків, здобули місто Минск, як се доносить нинїшна телеґрама з Варшави. (Минск є столицею Білоруси).

Естонські війска були приневолені уступити перед большевиками на боєвім фронтї коло Ямбурґа, як се доносить звіт естонської головної кватири.

В СЕРБІЇ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

Коаліційний кабінет в Сербії.

БІЛГОРОД, 9. серпня. — Бувший міністер, Давидовіч, провідник молодо-радикальної партії, одержав порученє утворити новий кабінет.

Новий премієр робить заходи, щоби дійти до згоди з провідником старо-радикальної партії, бувшим премієром Пасічом, і утворити коаліційний кабінет, зложений з представників обох партій.

В АНҐЛІЇ.

(True translation filed with the Postmaster at Jersey City on August 11, 1919 as required by the Act of October 6, 1917.)

Анґлійський парлямент ухвалив 7-годинний день працї для майнерів.

ЛОНДОН, 8. серпня. — Палата послів приняла нинї закон про 7-годинний день працї для майнерів.

Строгі зарядженя в Ірляндії.

ДОБЛИН (Ірляндія), 8. серпня. — Військові власти проголосили в окрузї Клейр воєнний стан.

В цїлій Ірляндії заборонено скликати збори, відбувати походи і уживати національних відзнак.

"SVOBODA" (LIBERTY)
The Ukrainian newspaper published three times a week: Tuesday, Thursday, and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ESTABLISHED 1893

JOSEPH STETKEWICZ, Chief editor.
ANDREW SAWKA, Business manager.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION: United States:		ПЕРЕДПЛАТА: в Злучених Державах:	
1 year	$3.00	на рік	$3.00
6 months	$1.75	на пів року	$1.75
3 months	$1.00	на 3 місяці	$1.00
to Jersey City and to foreign countries:		В місті Jersey City і за границю:	
1 year	$3.50	на рік	$3.50
6 months	$2.00	на пів року	$2.00
3 months	$1.25	на 3 місяці	$1.25
Single copy 3 cents.		Поодиноке число 3 центи.	

За кожду зміну адреси платить ся 10 центів.

Адреса: SVOBODA, 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Телефон Адміністрації і Редакції — 498 Montgomery.

Телефон Гол. канцелярії Укр. Народного Союза — 1838 Montgomery.

Всї моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу "Svoboda".
При висиланю замовленя належить долучити моні-ордер або чек.

За всї оголошеня поміщувані в „Свободї" редакція не відповідає.

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ.

Перший раз в історії Америки й України прибула до столиці Злучених Держав українська дипльоматична місія.

Се велика подія в історії України, яка є першим почином до навязаня політичних зносин між обома демократичними републиками.

Сю подію радо витає весь український нарід, а особливо загал український в Злучених Державах: всї Українці горожани Злучених Держав, і всї тутешні Українці, горожани української народної републики.

Всї вони сподївають ся і вірять, що українська дипльоматична місія видвигне як слїд українську справу перед американською нацією, та що здобуде її прихильність для змагань України до самостійности.

Українська дипльоматична місія у Вашінґтонї може з усею певностию числити на щире моральне підпертє її праці для вільної і независимої України, бо цїла українська іміґрація в Злучених Державах, таксамо як весь український нарід в Европі тепер зєдинений одною думкою: для праці і боротьби за вільну, суверенну і независиму українську народну републику.

ДИПЛЬОМАТИЧНА МІСІЯ УКРАЇНСЬКОЇ РЕПУБЛИКИ У ВАШІНҐТОНЇ.

Дня 30. липня с. р. прибув на корабли Ґелліґ Оляф з Копенгаґи, столиці Данії, до Ню Йорку голова дипльоматичної місії української народної републики до Злучених Держав, **д. Юліян Бачинський** і секретар **д. Виктор Козакевич.**

Перший тиждень були вони в Ню Йорку, в готели Камодор, де мали нагоду стрінутись і розмовляти з декотрими Українцями, а в середу, дня 6. с. м. виїхали на постійний побут до Вашінґтону. Приїхав з ними також **др. М. Кадець,** заступник секретаря, котрий прибув з України до Злучених Держав кілька місяців скорше перед приїздом голови і секретаря дипльоматичної місії. Місія покищо остає в готели Павґетен при 18. улиці і Пенсилвенія евеню, однак в короткім часї перенесеть ся до окремого будинку, який має наняти на поміщенє цїлої місії.

За тиждень або два мають прибути ще два члени місії з Европи, а саме **др. Імховецький** з України і **д. Іван Петрушевич** з Канади, котрий в часї мирової конференції пробував в Парижи яко делеґат канадійських Українців. Цїла місія має складатись із семи членів.

При місії буде **інформаційне бюро,** яке буде подавати до американських і українських часописий в Злучених Державах всякі інформації, що відносять ся до справ українського народу, а особливо сї вісти, які місія буде одержувати безпосередно від свого правительства в Европі, на чолї котрого, як звісно, стоїть **Семен Петлюра.**

* * *

Імя д. Юліяна Бачинського широко звісне не лише в Галичинї, але також в цїлій Українї і серед української іміґрації в Злучених Державах і в Канадї.

Вперве його імя стало серед українського народу звісне, коли появила ся з друку в 1893 роцї його поважна праця п. з. „Ukraina Irredenta" (Україна невідібрана), в котрій він ясно і критично представив українській публицї, що мусить в політицї на перше місце видвигнути справу **независимої України.** З того часу всї українські політичні партії в Галичинї і на Українї вставляли до своїх програм справу независимости України яко головну засадничу точку. Ся праця д. Бачинського мала великий вплив в політичнім вихованю молодого поколїня української інтелїґенції не лише в Галичинї, але також на Українї і на дїлї вона дала ясний напрям українській народній політицї. Крім того д. Бачинський часто містив в ріжних українських видавництвах і публїкаціях свої праці із суспільно-політичної области та критичні замітки. По званю д. Бачинський правник, але у своїх працях він спеціяльно займав ся суспільно-політичними питанями українського народу, у яких виявив глибоке знанє і власну критичну думку.

Українці в Злучених Державах і в Канадї знають д. Бачинського з його наукової обїздки по українських кольоніях в сих обох державах в рр. 1906 і 1907. Вислїдом сеї обїздки були дві його поважні праці, перша про українську іміґрацію в Злучених Державах, а друга в Канадї. Перша появила ся друком у Львові в 1914 роцї і вона є нинї першою й одинокою серіозною працею, яка дає старанний і критичний огляд української іміґрації в Злучених Державах від її початків до недавного часу (сю книжку можна купити в книгарні „Свободи"). Друга книжка — про українську іміґрацію в Канадї — була віддана до друку перед війною, однак з причини війни доси ще не появила ся з друку.

Д. Бачинський є в повні віку, має 49 лїт, але ще чуєть ся молодий і живий до праці. Лїта не зломили молодости, з якої згадаємо один епізод, коли то д. Бачинський по скінченю ґімназії відбув пішки подорож з Берлїна до Парижа, оглядаючи і звідуючи старанно кожде село й околицю. Ся подорож, яка тривала два місяці, дала змогу д. Бачинському зблизка пізнати житє двох західних народів, Німців і Французів, і сьвідчить про те, що д. Бачинський шукає правди у самих основах, та що має енерґію й охоту до труду. Його пізнїйша подорож до Америки се було розвиненє молодечої охоти до подорожі на більшу скалю.

Американські Українці можуть радїти, що першим українським амбасадором в Злучених Державах є чоловік великих спосібностий, науки і праці; чоловік, котрий кожду справу старанно і всесторонно розбере, заки видасть свій суд; вкінци, чоловік, котрий власними дослїдами доходить до власного суду, а не опираєть ся на сторонничих поглядах і судах других.

Д. Бачинський прибув до Злучених Держав в 12 лїт по своїй повній труду гостинї до тутешної української іміґрації. З того часу богато змінилось, але всетаки голова української дипльоматичної місії прибув на терен звісний, і коли український загал в Злучених Державах буде дальше щиро і дружно працювати для справи визволеня рідного краю, то вже самою тою працею богато поможе в її трудній задачі.

Треба ще зазначити, що українська дипльоматична місія у Вашінґтонї заступає цїлу українську народну републику, отже цїлу соборну Україну разом з галицько-буковинськими землями.

ВІД УКРАЇНСЬКОЇ МІСІЇ У ВАШІНҐТОНЇ.

Голова української дипльоматичної місії у Вашінґтонї, **д. Юліян Бачинський,** передав дня 8. с. м. державному секретареви Робертови Ленсінґови перше письмо місії, в котрім представив цїли, для яких Директорія української народної републики вислала її до Злучених Держав.

Опісля д. Бачинський видав **отсю заяву** до американських часописий:

Україна, другий найбільший край в Европі щодо території; край найбогатший в природні скарби, а пятий щодо скількости населеня, проголосила себе суверенною народною републикою дня 20. падолиста 1917 року.

З того часу вона перебула страшні проби. Її напали не лише російські большевики, але також війска Німеччини, котрі українське правительство і парлямент, або Українську Центральну Раду, повалили, а накинули правлїнє гетьмана Скоропадського.

На правлїнє Скоропадського, накинене німецькими баґнетами, український нарід нїколи не годив ся. Упадок німецької військової сили у Франції дав українському народови нагоду, на яку він вижидав. Його центральна політична орґанізація, Український Національний Союз, зараз тодї покликала до житя Директорію, якій поручила перенятн правлїнє краєм. Директорія видала до народу поклик, щоби станув до оружя і скинув правительство і правлїнє гетьмана. Сотки тисяч молодих людий поспішили на сей поклик. Скоропадського, його правительство і правлїнє скинено; занято столицю України, Київ, і в короткім часї директорія була господарем цїлої України.

Рівночасно Українці двох країв давної Австрії, східної Галичини і північно-західної Буковини, котрі числять понад 4 мілїони, проголосили републику Західної України, котра знова заявилась за злукою з київською Україною.

Шлях до мира був би вже тодї легкий, як би не російські большевики, котрі пійшли війною проти українського народу і напали на українські землї.

Поміч могли були дати нападеній Українї галицькі Українцї, але вони мусїли зводити тяжкі бої проти польських і румунських наїзників. Сїм місяців тривала війна в Галичинї, аж вкінци Поляки, при підмозї армії Ґаллера, заняли цїлу східну Галичину. Алїянти дали були армії Ґаллера дозвіл тільки на воюванє проти російських большевиків. Її боротьба проти Українців була всупереч постанові алїянтів.

Війна триває ще дальше. Українцї борють ся на трох фронтах: на заході проти польського і румунського наїзду, а на сході проти наїзду російських большевиків.

Директорія, тїло, що править Україною під проводом Семена Петлюри, вислала дипльоматичних представників до великих держав, включаючи Велику Британїю, Францію й Італїю. Менї припала честь обняти провід місії до Злучених Держав.

Я сюди прибув здобути симпатії американського народу для справи України, яка бореть ся за независимість. Від американського правительства хочемо осягнути признанє української републики.

Ми певні, що се осягнемо, бо ми нїчого не хочемо крім справедливости і права до самоозначеня.

Україна не хоче земель, яких населенє не творить неоспоримо української більшости. Вона желає собі, аби другі демократії сьвіта признали се републиканське правлїнє, яке постановлено на її землях волею народу. І ми не маємо сумнїву, що Злучені Державн перші признають справедливість наших домагань.

Україна спеціяльно бажає навязати торговельні зносини з Америкою. Ми потребуємо богато річий, не лише знадібя потрібного до щоденного житя, але також річий потрібних для відбудови економічного житя нашого краю; для відбудови наших копалень; для отвореня нових копалень угля в Донеччинї; для відбудови і розширеня зелїзничої сїти; для зужиткованя водної сили рік, та для будови кораблїв. А Америка, яка є так богатою і так всесторонно промислово розвиненою країною, має найлїпшу змогу задоволити сї потреби.

Юліян Бачинський,
голова української дипльоматичної місії у Вашінґтонї.

ЗПІД ПОЛЬСЬКОГО ПЕКЛА.

З Галичини прийшов дня 4. липня такий лист до Відня:—

Масові арештованя Українців у східній Галичинї тривають дальше. Майже вся українська інтелїґенція Львова і на провінції арештована Поляками, в сїм числї також два урядові представники Української Народної Републики, проф. унїверситету др. Студинський і др. Володимир Охримович. З друкарнї церковного братства Ставропигійського Інституту у Львові Поляки забрали чотири друкарські мотори і так перестала істнувати остання українська друкарня у Львові. Бувшого посла Вячеслава Будзиновського арештували польські жандарми дня 26. червня. У Львові нема нї одної української часописи, бо польські власти всї заборонили. Таксамо закриті в Перемишли часописи „Український Голос" і „Наш Голос". Церковна друкарня Василіян у Жовкві реквірована Поляками, а бібліотеки й архіви василіянських монастирів у Жовкві і Крехові забрані. Краєві українські товариства „Сїльський Господар", „Союз Торговельних Спілок", „Просьвіта", „Українська Бесїда", „Український Народний Театр" замкнені, а грошеві депозити й господарські склади насїнь „Сїльського Господаря" засеквестровані. Всїм львівським банкам заборонено виплачувати українським клїєнтам і товариствам більше ніж 4.000 корон. Українська ґімназія, Народний Дім, Духовний Семинар, Народна Школа ім. Шашкевича, бурса Народного Дому на Курковій улицї зареквіровані Поляками, а тимсамим замкнені для Українців. Грозять безпосередно дальші реквізиції українських домів.

Договір з 1. лютого 1919 р. щодо виміни інвалїдів і інтернованих у Поляків, хоч вони його підписали, не має ніякої вартости. Провідника українських соціялїстів д-ра Старосольського тримають в тюрмі, хоч Українцї виміняли за Старосольського ґр. Дзєдушицкого, який сидить собі тепер спокійно у Львові. Арешти переповнені українськими інтелїґентами і селянами в числї коло десяти тисяч люда, які там дуже голодують. Українських вязнїв тяжко побивають, просто знущають ся над ними, ограблюючи вперед українських полонених до останної дрібнички, навіть до голої сорочки. На двірци у Львові побито недавно в нелюдський спосіб інтернованого зелїзничого інжинїра Вол. Малїшевського. Українську мову викинено з усїх урядів і шкіл не тільки Львова, але й цїлої східної Галичини. Польська шкільна рада заборонила в сїльських школах вчити по українськи. Польські професори буками зневолюють нашу дїтвору вчити ся тільки по польськи. Нікому не вільно називати себе Українцем. З львівського унїверситету усунено всїх українських професорів, із судів судіїв, із зелїзниць українських зелїзничих робітників, зарібників, усїх почтовцїв і т. д. На провінції, де находять ся Поляки, панує страшний терор. Що дня приходять до Львова великі транспорти арештованих українських селян і сьвящеників. Сорок пять Василіян з Крехова і Жовкви вивезли Поляки до тюрем під Варшавою. Богато сьвящеників розстріляно, напр. відомого українського патріота о. Нижанковського зі Стрийщини. Коло Стрия арештували Поляки місію Червоного Хреста з Великої України, зложену з 4 людий і шофера Сави Крилача. У них забрано автомобіль, гроші і всї річи.

Цїле українське населенє східної Галичини, окупованої Поляками, в розпуцї і жде помочи від своїх братів.

(„Шлях").

ВІЧЕ, ЯКИХ МАЛО.

(Допись).

Доводилось менї доси бути на нерднім вічу і забирати слово на тему нашого положеня як в Америцї так і в старім краю. Майже за кождим разом, порушуючи найпростійні сторони нашого народного житя, приходилось менї розкусувати твердий оріх. І не легко було найти причини сего.

Будучи в недїлю, 3. серпня, на вічу в Матіток, Н. Й., я нагло найшов ся серед зовсїм відмінної атмосфери і тою то відміною, тими вражінями незатертими в моїй души я пояснив собі неодну справу з минувшини. Вражіня, винесені з сего віча, тимбільше для мене цїнні, що заскочила мене мила несподїванка. До того часу я думав, а подекуди і вірив, що гниль найновійших часів пересякла всю українську еміґрацію. Тут мої підозріня розбили ся.

Показало ся, що є ще богато людий щирих, людий незаражених, вірних синів нашої рідної Неньки-України. Не повірив би ніхто з читачів, що фармери і фармерські робітники в околици Метіток так здорово і широко задивляють ся на рідну справу. Їх здорових поглядів не попсувала і та обставина, що доля звела межу в межу Українців, Поляків і Москалїв. Не повірив би ніхто, що вони, милями один від другого, потрафили так взірцево зорґанізувати ся. Годї описувати всї ті способи, як вони порозуміють ся у спільній справі; вистане сказати, що се не шеста улиця в Ню Йорку, де одним словом чи вивіскою стягнеш громаду людий на раду. Се люди праці, се дійсні робітники; се люди, яких нам найбільше треба.

Не найду подостатком слів, аби бодай в приближеню описати те віче. Треба було бути присутним, треба було видїти тую приличність та спокій, з яким матітоцька громада заховувалась на вічу. Майже кождий приїхав як не фаєтоном то самоходом, бо пішки 30 миль або більше йти годї. Крім того всего кождий прибув на віче з тою неописаною статочностию, з якою то щирий Українець забираєть ся до народного дїла. Около 2-гої години пополудни майже всї були готові. Присутні сидїли рядами на просторім ґанку дому п. Івана Мазовського, а для бесїдників було зготоване підвисшенє під крісластим дубом, під голим небом, на сьвіжім воздусї, на фронтї перед зібраними. З браку місця деякі сидїли на траві. Всїх явило ся більше сотки. Коли предсїдатель місцевого Українського Народного Комітету обявив присутним, що зачнеть ся віче, все втихло. Кождий зібрав свої думки і слухав. Забрав слово бесїдник з Ню Йорку. У двогодинній промові представив він як слїд нинїшне положенє на Українї. „Галичина як і вся Україна в наших руках; нам тільки спільно рук доложити, щоб оборонитись перед ворогами. В тій боротьбі не сьміє анї один Українець стати позаду або з боку, бо се наша власна боротьба. Бороти ся за Україну прийшло ся нам в двоякий спосіб: силою і пропаґандою. В тій цїли скликане нинїшне віче. Україна закликає вас до помочи, бажає приняти вас в свої ряди в боротьбі за нашу свободу. Хто з нами, ми з ним; хто проти нас, ми проти него. Се рішаюча хвиля". Оплескам не було кінця. Не золотоустий се оратор, а щирий, тому і промовляв до українського серця і розуму без пощади, без обчислюваня на збочені цїли, а се є те, чого нам під сю пору найбільше потреба.

По нїм говорили місцеві громадяни на переміну то про загальні то про місцеві справи. Почали ся вписи до Українського Народного Комітету, до місцевого товариства св. Івана Хрестителя і до Українського Народного Союза. Не було одного присутного, щоби не вписав ся бодай до одної з тих патріотичних українських орґанізацій. За сим посипали ся збірки на народні цїли. Не диво, що зібрано поважну суму, бо люди се заможні. В дальших нарадах порішили частійше сходити ся, наняти галю, заснувати українську школу, спілку збуту господарських продуктів, як рівнож задумали заснувати українську церкву. Вони готові і можуть зробити всяку чесну народну роботу.

Подумав би хто, що сї люди мало що читають та видають. Противно, майже кождий з них знає докладно американське житє, бував і переживав в Ню Йорку або по инших більших містах, майже кождий читає українські часописи, всї образують свої дїти і просьвічають ся самі, о скільки їм час позволяє.

А які у них здорові думки — як природа довкола них. Пригадую собі деякі слова старших людий. „Найбільше большевиків походить з вроджених і невилїчимих лїнюхів. Найдокладнїйше парцелюють землю ті большевики, які землї нїколи не бачили і на нїй не працювали. Як хотять большевики завести комуну, то нехай прийдуть сюди і попробують. Большевизм і большевики — се — простїть за слово — щось подібне до вола, якого держали в стайни (Росія. — Прим. склад.) через лїта, а потім випустили на волю. Як би наші люди замісць гнити по міських коминах взяли ся до фармерства, що вони найлїпше знають, то ми нинї стоялиб о много лїпше і морально і матеріяльно". І богато инших висловів приходило ся менї чути і подїляти з присутними.

Се говорили люди, яких не заманиш золотими грушками на вербі. Се дїйсні робітники. Се люди вільні, не збішені, затроєні, збочені, непевні свого завтра волоцюги.

Всї покріплені на духу розїхались домів в такімсамім порядку, в якім приїхали на віче. Честь їм і слава! Коли би Україна таких синів богато мала, то нинї ми вже малиб повну свободу і независимість. На особливу увагу і похвалу серед місцевих патріотів заслугують отсї: Іван Мазовський, Федь Парій, Роман Демчук, Данило Станиславський, Л. Сорочинський і Микола Худяк, хотяй правду сказати заслуга се всїх, що віче так красно вдало ся.

Нехай матітоцькі громадяни і на дальше так працюють як дотепер, а тодї можуть бути певні, що чи вони самі чи їх земляки вернуть на вільну Україну. Сходїть ся часто, читайте, радьте ся, то і лїпше Вам буде і Вашим братям.

М. Д.

СЕ ТАКОЖ НЕ ГАРНО!

В 93-тім числї „Народної Волї" є редакційна замітка, звернена на адресу „Свободи", в котрій редакція „Н. В." закидає нашій редакції нечесність, з огляду на се, що ми передрукували з „Українського Голосу" допись, яка була редакційною статею „Народної Волї".

Щоби успокоїти редакцію „Н. В." та оправдати ся з закиду, ми отсим заявляємо, що замітка редакції „Н. В." є звернена на невластиву адресу. Згадану допись ми взяли поправдї з „Українського Голосу" в повній вірі, що се спеціяльна допись до сеї ґазети, бож при нїй стояла замітка „Надіслане". І „У. Г." ми дали кредит, значить ми не поповнили злочину, бо не присвоїли собі тої дописи. Як статя „Народної Волї" опинила ся в формі дописи (чи „надісланого") в „Українськім Голосї" — се вже не наша річ. Видно, хтось компетентний мусів надіслати її до „У. Г.", коли редакція сеї ґазети чула ся в праві подати її без жерела, а противно: взяла за свою власність.

Дехто каже, що редактор „Народної Волї" є дописувателем „Українського Голосу". І нам хочеть ся вірити в се, хочби вже тому, що під статею „Війна до загину", яка була поміщена в „Народній Волї", не було жадного підпису, а вже під тоюсамою статею в „Українськім Голосї" є ініціяли „М. С." (значить: Мирослав Стечишин). Відкиж редакція „У. Г." могла знати, що статю „Війна до загину" писав в „Народній Волї" М. С.? Видно, п. Мирослав Стечишин надіслав її сам до „У. Г." і повідомив, що ту статю післав він, отже М. С.

В такім случаю та допись є власностию „Українського Голосу" і „Народна Воля", а властиво її редактор і дописуватель „У. Г.", поповняє журналїстичний злочин супроти „У. Голосу", якому він мабуть служить.

Замітка редактора „Народної Волї" є нічом иншим лише примхою чванькуватих людий. Редактор „Н. Волї" хоче похвалити ся перед читачами своєї ґазети, що: а дивіть, статю „Народної Волї" передрукувала „Свобода".

Колиб нам ходило о дурну хвальбу (о що властиво ходить редакції „Н. В."), то ми вже давно могли були звернути увагу своїм читачам, що — приміром — статю К. Вишевича „Українське питанє, Росія й алїянти", яка перекладала ся в редакційнім бюрі „Свободи" і появила ся перекладом у „Свободї", слово в слово, буква в букву передрукувала „Народна Воля" і „Америка" не подаючи, що се переклад „Свободи". Чейже редактор „Народної Волї" знає, що переклад такої довгої статї-розвідки коштував редакцію „Свободи" сто разів більше праці нїж статя-допись „Народної Волї". Ми однак на се не звертали найменьшої уваги, а коли згадали про сей факт тепер, то лише з тої причини, що „Народна Воля" змусила нас до сього.

Закидати нечесть другому може лише той, хто в першій мірі є сам чесним!

НІ, НЕ СХИБНУВ СЯ!

(Надіслана стаття).

На мою допись в ч. 87 „Свободи" поміщену під чужим наголовком „Нехай кишеня заговорить", в якій подав я рівночасно і виказ жертв нашого духовенства, яко провідників народних, посипали ся в ч. 91 неначе з рога обильности спростованя, в яких закидуеть ся менї неточність мого обрахунку. Я в дотичній статї „випікував" всї жертви сьвящеників, які були друковані у „Свободї" до ч. 82, послугуючись при сїй роботї навіть побільшаючим склом, аби не пропустити якого панотця, що сховав ся зі своїм доляром або двома далеко поза плечі парохіян.

Після моєї думки **провідник** народу все має вести перед у **всїх** справах, навіть де ходить о жертви матеріяльні на народну ціль. А то буває, що панотець тицьне доляра в руку своєї дитини-недолїтка, і імя сеї дитини-недолїтка фіґурує між жертводавцями — мовляв: дивіть, який я патріот! Ось моя дитинка вже на народний жертвенник складає, а що-ж доперва я?

Або хотьби взяти під розвагу спростоване Всеч. о. Мих. Олексїва. Отець парох закидує менї в своїм „спростованю", що я „схибнув ся" щодо обрахунку його жертви, бо не 17 а 27 долярів він зложив на народну ціль. Отченьку дорогий. Не маєте ні найменьшої рації, і „господин" Семйоноф не схибнув ся ні на волосочок. Передівсїм я виказав **лише** жертви, що вплинули від панотців на **Фонд оборони Галичини** (нинї виказую жертви на Фонд Народної Ради в Парижи), отже Ваша жертва на Фонд Народної Ради в Парижи в квотї 5 долярів тут ні при чім та нїчого не закидує. Що знова Ваша достойна супруга також дала $5.00 на Фонд оборони Галичини, се також ніякий закид проти мого обрахунку, бо я не виказував жертв добродійок, сиріч жен сьвящеників, а **лише і виключно** жертви провідників народу, с. є. сьвящеників, хиба що в Олифантї, чи де Ви тепер є, провід в справах народних взяла в свої руки добродійка. Впрочім в нашій церкві покищо жінка сьвященика не є тесаме, що сам сьвященик, чого доказом хотьби се одно, що жінка сьвященика не може навіть акафисту, чи яких би там не було низших сьвященнодійствій в церкві публично відправляти, отже жертва добродійки — се жертва цілком приватної особи, хоть походить з тогосамого дому. Доки при імени жінки сьвященика не буде того маленького, кругленького „о", на примір: о. Евлялїя, чи о. Леокадія, чи о. Анастазія, — доти я жертву жінки сьвященика уважаю жертвою приватної особи.

Щодо спростованя Всеч. о. Мих. Луковського, то признаю ся, що можливо зайшла якась ошибка, а се тому, що панотець Лукавський має аж три парохії на Мазурах (Мізурі стейт), отже годі менї було навіть і при помочи побільшаючого скла довідатись, де властиво його головний осідок.

Дотично спростованя Впроп. о. Максима Кінаша, пароха філядельфійського, в ґазетї „Америка" та його обурене при „пілюсї", скажу хиба, що неопублїкованих жертв в часописях я не виказував.

Впрочім я грішний раб божий все смотрю на став, а відтак після ставу уявляю собі, що така а така гребля повинна бути. Говорю загально. Приміром я надибав у виказї жертв у „Свободї", що парохіяни на **однім** лише мітинґу около, чи поверх 2.400 долярів скинули на Фонд оборони Галичини. Гадайте тепер, яка жертва капнула від дотичного отця духовного на тім мітинґу? Єй Богу, лише $25.00. Таж 2.400 долярів се сила гроша, яка вплинула від **сили народу!?**

А кілько сьвящеників зложило свої **одноразові датки** по $100.00, що були опублїковані в ч. 87. „Свободи"? Раптом 6, бо решта складали по 2 рази на суму, що обіймала 100 або поверх 100 долярів.

Скажете, отці духовні: А се що за примха? Як сьміє якийсьтам господин, чи як його, Васька Семйоноф, може навіть цивіль, нас духовників обраховувати? По какой резонной причині?

На се я так відповім: До сего пхнула мене **карність народна.** А в теперішню хвилю, де ходить о се, чи нам **бути або не бути** в ряді упривілїйованих народів, **коли рішаєть ся наша судьба, нашого українського народу — ми мусимо стати всї до боротьби! Всї як один, чи атаман чи рядовик! А горе тому, що ховаєть ся за чужі плечі, або, що гірше, прямо дезертирує!**

Гнїв тут на „Свободу" за се, що помістила мою допись, ні причому. Як схочете, панотцї, гнївайтесь на мене грішного і непотребного раба божого Ваську Семйонова — але покажіть не лише словом, але й дїлом, що Ви є гідними провідниками народу.

В сю важну хвилю має сьвятий обовязок чи простий чи офіцир один другого контролювати.

Васька Семйоноф.

На поміч Укр. Нар. Раді в Парижи зложили оо. духовні (порядок, в якім „Свобода" публїкувала):

1.	Всеч. о. Іван Велигорський	5.00
2.	Впр. о. П. Понятишин	20.00
3.	о. Ст. Ващишин	5.00
4.	о. М. Олексїв	5.00
5.	о. Ів. Остап	20.00
6.	о. Йосиф Чаплинський	10.00
7.	о. Макс. Кінаш	30.00
8.	о. І. Захарко	5.00
9.	о. В. Лотович	5.00
10.	о. Вас. Гривнак	20.00
11.	о. Вас. Турула	5.00
12.	о. Лев Чапельський	25.00
13.	о. Ник. Підгорецький	25.00
14.	о. Вол. Довгович	5.00
15.	о. Вол. Держирука	5.00
16.	о. І. Кутський	10.00
17.	о. Мих. Лукавський	10.00
18.	о. І. Теодорович	10.00
19.	о. Ал. Пеленський	5.00
20.	о. К. Пріжок	5.00
21.	о. Вас. Меренькїв	5.00

СПРОСТОВАНЄ.

Хвальна Редакціє!

Прошу ласкаво помістити в найблизшім чилї „Свободи" оттих пару слів:

В 87 ч. „Свободи" в статї п. н. „Най заговорить кишеня" д. Семйонов помістив, що я зложив на жертвенник народний лише $10.00. Так воно не є, позаяк я вислав на руки о. Н. Підгорецького чеком $15.00, кромі того відповідну жертву зложивем на руки У. Н. К. в Butler, Pa., Ford City, Pa. і в New Kensington, Pa., які то жертви в відповіднім часї в українських часописях мусїли бути оголошені.

Остаю з ґлубоким поважанем,

о. Алексей Пеленський.

Ford City, Pa., August 8, 1919.

ВІД СІЧОВОЇ ОРҐАНІЗАЦІЇ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ.

Отсим взиваєсь всї місцеві віддїли Січової Орґанїзації і ті нові товариства котрі заміряють приступити до „Січової Орґанїзації" о негайне надіслане адресів місцевих урядників, як також справоздань за місяць липень. По одержаню адресів і справоздань Гол. Управа „Січової Орґанїзації" вишле сейчас всї потрібні друки і інформації дотичним віддїлам.

Здорові були!

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ:

Олекса Гиса, писар рекорд.,
34 E. 7th St., N. Y. City.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Загальні збори членів У. Н. Комітету відбудуть ся в пятницю, дня 15-го серпня, о годинї 8-ій вечером в гали Народного Дому під ч. 217-219 E. 6-та ул., Ню Йорк Сіти. Обовязком кождого члена є самому прибути і привести нового до впису в члени. Присутність всїх членів конечна, бо много важних справ є до порішеня. Окремих запрошень не висилаєсь. Тож просимо всїх щирих Українцїв о численну участь. Довідаємось богато нових і цїкавих річий та порадимось як дальше нести поміч нашим братям в борбі за свободу. 95-96

ЗА У. Н. К. В НЮ ЙОРКУ:

Юліян Павчак, голова,
Василь Вінтоняк, писар,
Іван Федун, скарбник.

ДО ВІДОМА ПП. ДЯКОУЧИТЕЛІВ В АМЕРИЦІ.

Отсим повідомляєть ся всїх дякоучителів в Америцї, що наші збори відбудуть ся

В ЧЕТВЕР, 14. СЕРПНЯ С. Р.

о годинї 10-ій рано

в SCRANTON HOUSE,

Lackawanna Ave., Scranton, Pa.

Зборами провадити буде сьвященик, назначений Всеєв. о. Адмінїстратором.

ЗА СТАРШИНУ ТОВАРИСТВА:

94-95 Т. Каськів.

ЖЕРТВИ НА ФОНД ДЛЯ ОБОРОНИ ГАЛИЧИНИ.

Дальші жертви зложили отсї добродії:

711. Маганој Плсн, Па. На руки місцевого У. Н. Комітету зложили: Н. Лаврук, О. Пасечник, О. Загібайло, П. Мельник, В. Козєвич, І. Губа, Ф. Андрусишин, І. Чубка, М. Чубка, І. Грушевський, П. Гарчевський, К. Москалик, Н. Васильчук, Я. Соколь, І. Лобас, Ф. Палещук, І. Бабяк, Д. Ратковський, І. Гриба, Ф. Баран, М. Вересюк і В. Притула по $5.00; В. Васильковський і Д. Скуратка по $4.00; І. Іней і С. Москалик по $3.00; М. Чуба, І. Андрусишин, К. Шабат, Н. Кіцак, Ф. Кеняк, О. Скибяк і І. Цений по $2.00; Д. Хоркавий, А. Рева, Г. Рева, Р. Москалик, І. Костик, Д. Скибяк, Е. Пачута, А. Боївка, Н. Пасечник, А. Пука, Г. Когур, Ф. Довбецький, А. Вересюк, Н. Бабяк, К. Краснянський, Ю. Добровольський і Оріховський по $1.00; меньшими жертвами 50 цнт. — Разом $155.50

712. Рейсін, Віс. На протестаційних зборах з дня 15. червня зложили: В. Онуфрів, А. Дзидзан, С. Моняичин, Д. Моняичин і Д. Безушко по $5.00; П. Павлюк, А. Моняичин і Г. Загакайло по $3.00; Н. Павлюк, С. Саблаташ і Г. Волошанський по $2.00; І. Медельчук, Т. Ткачук, С. Гребінець, І. Гжепіжак, Ю. Іліяш, О. Галїв, Т. Супік, М. Бідзіна, А. Павлюк і П. Михайлишин по $1.00. Разом $50.00, а по струченю місцевих видатків, надіслано $30.00

713. Кентон, О. На руки п. М. Іваницького зложили: М. і К. Скубяки, М. і К. Іваницькі, І. Скубяк, С. Демчак і С. Попик по $1.00; меньшими жертвами $5.25. — Разом $10.25

714. Челзи, Масс. Мик. Кисіль $10.00

715. Вашінгтон, Д. К. П. Ковальчук $1.00

716. Когос, Н. Й. На руки пп. П. Ропицького і А. Колтка зложили: П. Бабяк, О. Лесняк, К. Сеньчук, Г. Корінь, П. Мотика, М. Дзьомбила, Ю. Гончарик, П. Дзямба, Й. Дзямба, П. Ропіцький і А. Колтко по $5.00; А. Лабэда, А. Вільчацька, О. Габура і А. Дубець по $3.00; Й. Динько, М. Чубак, О. Цьовка, М. Смалець, Н. Павелчак, К. Мудра, Р. Клубк, М. Михаляк і М. Мазуля по $2.00; Ф. Чубак, П. Нищот, М. Процак, Ю. Крайчик, Т. Малецький, П. Жмуд, М. Копча, Г. Федорко, С. Палка, С. Глушко, А. Глушко, А. Гнатко, Г. Шведа, Р. Дзьопа, І. Намісник, С. Станьчак, К. Пахулець, І. Дзямба, Т. Мадзей, І. Ковальчик, І. Дзямба, А. Костик, А. Туз, А. Бабяк, Д. Завіцький і Н. Закалюжний по $1.00. Разом $116.00. — На руки пп. І. Столяра і Г. Недїльського зложили: І. Смоляк $5.00; Л. Апостол, А. Дудар, Г. Винничко, І. Гринчук, Д. Михайлишин, В. Дерлиця, Н. Назарко, І. Афинович, Т. Маліглувка, Л. Апостол, І. Блищак, В. Дерлиця, Н. Заблоцький, М. Збож, О. Нагумник, В. Коник, Н. Афинович, Г. Недїльський, І. Столяр і П. Столяр по $1.00. Разом $25.00. — На руки п. С. Слободзяна зложено $32.00 членських вкладок: Г. Гришко, М. Базар і А. Афинович по $1.00; Т. Афинович $2.00. Разом $37.00. — На вічу з дня 6. липня зложили: Й. Гардецький і І. Кінах по $10.00; А. Мазурик, о. М. Продан, С. Фарийон, Н. Заблоцький, В. Дерлиця (молод.) по $5.00; А. Афинович, Г. Слободзян, Т. Афинович, Т. Русенко, А. Глушко, О. Клубко, І. Дзямба, М. Сеньчук, Д. Зальопаний, Й. Дзямба і І. Столяр по $2.00; С. Слободзян, Т. Маліглувка, В. Левкович, М. Петрик, І. Глушко, І. Гудз, Т. Криницький, С. Білинський, Й. Нагумяк, В. Любянецький, Н. Афинович, М. Мазурик, О. Юхневич, Л. Рега, В. Дерлиця (ст.), П. Ропицький, Г. Недїльський, Р. Клубко, О. Остафійчук, І. Буртник, П. Михасюк, М. Мазула, А. Колтко, Т. Бачинський, П. Бабяк, Й. Ропицький, І. Павуляк, О. Клубко, О. Габура, І. Слободзян, В. Дзюмбила, О. Левкович, Г. Курчій, Г. Маркоч, Н. Жмурко, П. Дзямба, Н. Базар, П. Ракочий, І. Коба, М. Вороновська, А. Мазурик, П. Столяр, Т. Краковська, Г. Габура і А. Вільшацька по $1.00; меньшими жертвами $10.70. Разом $126.70. — На протестаційнім вічу з 15. червня зібрано $47.60; бр. св. Петра і Павла (від. 57 У. Н. С.) $25.00; сестр. Непор. Зач. Пр. Діви Марії $15.00; від. 28 Провидїня $10.00. Загальна сума $402.30, а по струченю місцевих розходів в сумі $46.31, надіслано $355.99

717. Бентон, Ілл. І. Добромільський, Т. Гук і П. Мосяк по $5.00; Т. Грацияш $2.50; М. Слонський, І. Вівчаровський і Ю. Добромільська по $2.00; П. Трут, М. Олексяк, І. Тишко, І. Томчак, М. Чернецький, О. Цицик, Т. Гревач, Г. Вукіч, Ю. Німецький, І. Романів і А. Мосяк по $1.00; меньшими жертвами $5.00. — Разом $39.50

718. Ст. Джозеф, Мо. М. Смолій $5.25; П. Сірий $5.00; К. Калиняк і І. Солоничний по $2.00; М. Карапутний, П. Турецький, О. Сенько, Д. Колега, Р. Калагурка, В. Сенько, М. Попко, С. Юркевич, Н. Цікалишин, Є. Кульчицька, М. Дачишин, В. Юркевич, І. Кульчицький, Й. Гавенка, Г. Кушперка, Д. Ратій, І. Івасяк, В. Герман, В. Солоничний Семанів, Г. Нагірний, С. Гриньків, П. Касїневич, Д. Панькевич, О. Панькевич, Ф. Солима, Н. Пічак, В. Солоничний, В. Солоничний Михайла, В. Бобяк, М. Солоничний, П. Тинів, Ф. Коваль, М. Федорчак, І. Дороняк, М. Саракун, М. Кизловська і О. Шипа по $1.00; мнеьшими жертвами $2.75. — Разом $53.00

719. Клівленд, О. Тимофтей Кейко $20.00

720. Норвіч, Па. М. Марковський $5.00

721. Бостон, Масс. На руки місц. У. Н. Комітету зложили дальше: Г. Крикливець, Т. Волчанський і А. Стець по $5.00; А. Козулькевич $3.00. — Разом $18.00

722. Пітсбург, Па. На руки п. Дм. Іванців зложили: Д. Іванців, Н. Іванців і Р. Кітіль по $10.00; А. Гук і О. Іванців по $5.00; В. Атаманчук $3.00; Ф. Романів і П. Свирида по $2.00; В. Ластовецький, П. Береза, С. Николайко, М. Дяк і І. Шпирналь по $1.00. Разом $52.00, а по струченю коштів пересилки, надіслано $51.80

723. Оборн, Н. Й. Стефан Маленький і Павло Старинський по $10.00. — Разом $20.00

724. Голйок, Масс. На руки місц. У. Н. Комітету зложили дальше: Н. Мороз $6.00; І. Митрушинський, С. Павлївський, А. Борачок і А. Лещук по $5.00; І. Дзвінник і С. Затирка по $4.50; М. Затирка, І. Ройко, Ю. Горошко і Л. Намака по $4.00; Л. Борачок $3.00; І. Процишин $2.50; С. Пинюк і М. Кава по $2.00; Г. Довгань, І. Затонський, І. К. Чабаранок, В. Бурко, І. Серединський, М. Серсеюк, І. Кушак, П. Стельмах, Й. Фульчак, М. Провода, Д. Якубів, І. Чорний, С. Шевчук і І. Довгань по $1.00; меньшими жертвами $2.00. Разом $77.00, а по струченю місцевих розходів, надіслано $59.88

725. Шікаго, Ілл. На руки п. П. Гуральчука зложили слїдуючі Українцї родом зі села Сороцко, скалатського повіту: Петро Гуральчук $15.00, Федор Добух, Петро Кульпак, Михаїл Кульпак, Василь Тимчак і Василь Матвій по $10.00. — Разом $65.00

726. Назарет, Па. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: М. Сеник $1.00 і членських вкладок на $4.00. — Разом $5.00

727. Бірч, Міш. М. Тимоць $5.00

728. Вілксбери, Па. В році 1916 в Український День зібрано $567.81. З того відослано зараз тодї $500.00 на руки касієра Федерації Укр. на закупно одежі для українських полонених в Сибіри, а решту о. В. Сполітакевич відослав тепер У. Н. Комітетови в сумі $67.81

729. Вашінгтон, Д. К. П. Ковальчук $1.00

730. Спрінг Валей, Н. Й. На руки місц. У. Н. Комітету зложили дальше: Церков св. Петра і Павла $30.00; тов. „Просьвіта" $20.00; К. Ільків, Й. Цаповський, А. Кашинський, І. Брега, П. Бандура, К. Роговський і Я. Струк по $5.00; Н. Романський і І. Кисіль по $3.00; Д. Гнилишин, Н. Загадайко і І. Кріль по $1.00; членські вкладки $11.00. Задержано $5.00 до рахунку, а надіслано $100.00

731. Вілінг, В. Ва. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: С. Данько $3.00; Д. Чмерит $2.00; В. Когут, С. Грушкевич, І. Шелева, М. Горечко, П. Соловій, М. Лемчик, В. Козак, І. Писарчик, М. Марків, І. Зень, А. Бліщ, І. Олешка, С. Пижик, Д. Канюк, Г. Ладанай, І. Фечко, П. Вітенко, Т. Куцло, А. Когут, Т. Савіцкий, І. Муха, А. Мідуна і М. Лївіцький по $1.00; меньшими жертвами $1.50. Разом $29.50, а по струченю місцевого розходу 84 ц., надіслано $28.66

732. Стамфорд, Конн. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: В. Каштанюк $9.00; А. Сливінка $5.00; М. Балько $3.00; П. Паньків $2.00; Н. Каштанюк $2.00; Н. Білас, І. Буяновський, П. Хома, Я. Лаба, С. Бфеза, Н. Блюх, П. Хома, М. Риба, М. Сливинський, І. Буяновський, І. Каштанюк, І. Кресан, А. Мацїовська, І. Солтис; меньшими жертвами $6.97; членські вкладки $56.00, а по струченю місцевого розходу $19.75, надіслано $78.22

733. Амітівл, Н. Й. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: П. Гловацький, А. Гловацька і С. Боднар по $5.00. — Разом $15.00

734. Юнгставн, О. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: о. Василь Стецюк (з родиною) $66.06; Андрій Янів, Іван Бачинський (син Михайла) і бр. св. Ів. Хрестителя (від. У. Н. С.) по $50.00; Кекиш Антоній, Василь Полупанець, Іван Кравець, Ілярій Крушельницький, Михайло Гула і Андрій Кравець по $30.00; Стефан Дуда, Семен Циктор, Николай Федина, Михайло Сенидяк, Лопушанський Николай, (Грицик), Зварич Пинько (син Михайла), Василь Костур, Теодор Чорний, Николай Кавальчук, Михайло Когут, Николай Пундяк, Ілько Сухий, Іван Гармич, Михайло Мельникович, Мирдич Іван (Федів), Андрей Волощак, Федьо Волошиновський, Василь Мирдич, Лесьо Косць, Григорій Ціп, Василь Яростовський, Николай Бережанський, Ілько Віценцик, Іван Волощак, Ілько Діловський, Ігнатий Сухий, Володимир Лелет, Николай Цицик (син Якова), Андрей Землянський, Григорій Душний, Михайло Сенчишак, Іван Федаш, Матвій Шибяк, Олекса Боберський і Олекса Буньовський по $25.00; Михайло Лопушанський (син Василя), Іван Максимич (Олексів), Михайло Конишак, Василь Ганкевич, Володимир Терлецький, Николай Нановський (с. Івана), Луць Максимич, Іван Паращак, Іван Лучкенвич, Михайло Макар, Петро Сисин, Іван Цьоць, Михайло Павелко, Василь Конишак, Василь Макар (Іванів), Олекса Гладьо, Михайло, Набережний, Іван Мардич, Іван Сильчак, Іван Мурдич (син Николая), Луць Кіхтан (Максимів), Павло Гула, Михайло Кальмук, Стефан Цицик, Олександер Гусак, Федьо Колодруб, Николай Левицький, Михайло Косць, Николай Ганич, Михайло Мураль (Лупів), Василь Лучкевич, Іван Кіхтан, Петро Голюк, Ілько Луцик, Іван Максимич (син Николая), Стефан Макар, Онуфрій Стефан, Василь Зубаль, Іван Сухар, Михайло Присташ, Михайло Заяць, Петро Луцик, Ілько Двулїт, Михайло Микита, Теодор Волощак, Василь Боровицький, Николай Сухар, Луць Сильчак, Дмитро Пашович, Луць Луцик, Іван Сепелнїцький і Никола Щурко по $20.00; Чула Марія, Іван Кучманич, Федьо Сенидяк, Федьо Волошиновський (син Василя), Василь Сенидяк, Йосиф Поточний, Михайло Сітник, Дмитро Сухар і Теодор Сенидяк по $15.00; Николай Бачинський $12.00; Василь Олійник, Олекса Павлюх, Стефан Задойний, Петро Віценцик, Николай Лопушанський (син Михайла), Василь Сенько (син Леона), Йосиф Сосновський, Николай Капралик, Семен Паньчишин, Григорій Магдич, Яків Квачан, Косць Матвійцьо, Іван Мирдич (син Івана), Демко Маринич, Василь Фурдичка, Михайло Сенько, Яків Петричкович, Григорій Зварич, Николай Височанський, Луць Шемчишак, Дмитро Ряпич, Петро Капралик, Андрей Худик, Ілько Бейца, Николай Лопушанський (син Фед.), Григорій Нівінський, Макар Дяк, Григорій Терлецький, Николай Нахим, Йосиф Вороняк, Іван Гергель, Онуфрій Гавриш, Михайло Магіш, Іван Підкалицький, Дмитро Ткачик, Николай Курас, Анна Пиш, Стефан Гупан, Антоній Забічайло, Іван Кавків, Іван Магдич, Семеон Савчак, Іван Дубас, Іван Дрозда, Деманчук Савка, Василь Фурман, Юлія Касій, Михайло Наповський, Луць Лучкевич, Михайло Оленич, Евстахій Лоґоцький, Онуфрій Дзіман, Федько Дїдовський, Михайло Прокапінський, Андрій Павелко, Яким Павлюх, Михайло Серденицький, Іван Луцик, Нестор Кашнєвич, Андрій Проць, Дмитро Скиць, Михайло Мамрич, Никита Плахтиняк, Стефан Ганич, Михайло Ганич, Василь Павлїщак, Дмитро Мельничак, Дмитро Поварницький, Ілько Кучманич, Михайло Ільчишин, Стефан Нановський, Іван Коранецький, Андрій Віблий, Михайло Вітик, Михайло Сенько (син Стефана), Михайло Мельник (син Андрея), Николай Цицик, Николай Боднар, Григорій Ференц, Петро Лодин, Ігнатий Чулик, Ілько Чулик, Михайло Мирдак, Петро Біжик, Мирон Драган, Теодор Філь, Олекса Антоняк, Петро Павлишин, Іван Намяк, Андрей Грицик, Николай Торський, Григорій Ковцун, Григорій Гаргай, Николай Кухтик, Петро Олїйник, Луць Тима, Тимко Банчук, Олекса Вітик, Григорій Прислїпський, Стефан Кітипський, Дмитро Палїй, Андрій Шинявський, Іван Гупан, Ілько Вітик, Олекса Шамовяк, Михайло Кулїн, Іван Тхурик, Григорій Лопушанський, Василь Нановський, Іван Куницевич, Олекса Павлюх, Стефан Росецкий, Юрій Павлишин, Григорій Гула, Николай Макар, Дмитро Федина, Онуфрій Сабат, Іван Король, Іван Лопушанський, Николай Макар (Павлів), Максим Гудз, Іван Цицик, Теодор Кравець, Теодор Сисин, Михайло Кіхтан (Петрів), Михайло Сембрак, Іван Сухар (син Василя), Василь Бідник, Іван Конишак, Іван Когут, Семен Пущак, Петро Гергель, Олекса Ганущак, Михайло Лопушанський, Дмитро Боровицький, Теод. Макар, Василь Середнїцький, Стефан Мош, Іван Шевчишин, Ілько Стрільбицький, Ілько Терлецький, Іван Фик, Василь Басцюх, Атанас Гриньо, Михайло Терлецький, Іван Сенидяк, Семен Когут, Николай Замрейкот, Григорій Гусак, Іван Калищак, Григорій Терлецький і Анастазія Бура по $10.00; Стефан Гергель $7.00; Іван Несторович, Николай Янів, Теодор Зварич і Петро Джурак по $6.00; П. Дедьо, І. Баган, М. Ткачишин, І. Цебряк, П. Глюз, Н. Лисак, В. Лучка, М. Зошак, Л. Онищак, Н. Янковський, А. Кіхтан, В. Пусь, Ю. Волощак, М. Глущишин, С. Тадля, Н. Щурко, Д. Темник, А. Праник, Н. Юрчик, Ф. Багній, І. Терлецький (Семкович), С. Гевко, М. Янів, Г. Кемінь, Ф. Кубай, І. Сенчишак Н., В. Ячник, Ф. Войтек, І. Яворський, І. Малїчковський, Н. Каспаревич, С. Кіт, К. Палїкаж, О. Тарановський, С. Сосновський, М. Сенько (син Івана), Г. Гулич, М. Гродецький, С. Фурман, І. Лазука, Ю. Коваль, Д. Допівка, Д. Кріль, П. Філь, М. Підкалицький, І. Сосновський, І. Яслик, В. Смолій, Н. Кекиш, М. Юрчишин, Ю. Пірка, М. Лишибанич, В. Мирдич, Й. Боньчук, І. Винар, А. Тима, Д. Диль, І. Синирун, Т. Янковський, Ф. Кончак, І. Крупик, О. Сеньчак, Ф. Корловський, В. Кріль, І. Філь, Л. Яслик, М. Ходяк, М. Баранський, Я. Ґерляк, Д. Мороз, В. Дрогуш, Д. Мирдак, В. Філь, М. Яровецький, Т. Сич, П. Буряк, С. Зимовський, В. Павлишин, Н. Сосньовський, М. Вітів, Н. Баранський, П. Токарський, Д. Чижовський, О. Прислїпський, Г. Яворський, Т. Допівка, М. Філь, А. Кучманич, Т. Стецовяк, Т. Лялько, Ю. Кохан, К. Стефан, М. Ленїк, К. Височанська, М. Шивчун, Д. Мисливий, І. Палїй, М. Мазур, Ю. Присташ, Д. І. Філь, Т. Козловський, М. Квасівка, Д. Яремій, І. Багній, В. Сітник, М. Бірак, Ю. Маркевич, М. Мамрич, Н. Кречківський, Н. Камянський, Н. Терлецький (син Гривька), М. Трешнївський, М. Мурдза, Х. Штурм, О. Боляк, М. Бодяк, М. Репич, І. Бохно, П. Пірко, І. Брань, І. Гаущишин, Ф. Кріль, В. Юрчишин, К. Макар, Т. Цабаняк, Л. Кіхтан, В. Халак, М. Кіхтан, Т. Макарець, Л. Кіхтан (Сеньків), Н. Кибало, О. Семків, П. Сенчишак, І. Сенчишак, В. Ходорівський, Ф. Нановський, В. Хомик, В. Кохан, І. Дума, М. Баран, Н. Бончук, І. Яслик, І. Косач, Д. Швеґ, В. Скиба, П. Галушка, П. Лисак, Н. Гриб, С. Мартиняк, Н. Борсук, О. Прокопіщак, А. Оленич, Т. Макарець (старший), М. Господар, Г. Гащишин, В. Воленський, А. Лисейко, К. Цимбаляк, В. Яворський і Д. Іванус по $5.00; П. Сеник, Д. Дашко, В. Гринько і Г. Сушириба по $3.00; С. Черевак $2.50; Михі і Варв. Терлецький, М. Павелчак, А. Матушевський, Н. Вуйко, Й. Присташ, Ф. Лїщак, М. Терлецький і Н. Смук по $2.00; Г. Крушицький, В. Колодруб, Й. Ярош, М. Лесько, С. Шніцер, П. Кімак, Н. Козак, К. Дмитрят, С. Олешицький, Ю. Олїйник, І. Гнатишак, Т. Пашко і Я. Фарійон по $1.00. — На мітінгу Укр. Громади зібрано $8.00, на котрі зложились: П. Лунів $2.00; М. Шкачишин, С. Шубиляк, П. Павлишин, П. Збарич і М. Підкалицький по $1.00; меньшими датками $1.00. — Василь Обійник зібрав $17.50, на се зложились: Павло Хоркавий $5.00; Н. Ковалевич, М. Веліс, І. Гупан, Г. Ференц, І. Чабан, К. Задольний, Й. Кецула, О. Павлюк і В. Обійник по $1.00; меньшими збірками $3.50. — Олекса Тариновський зібрав $6.50, на се зложились: М. Евчук $1.00; меньшими датками $5.50. — Олекса Буньовський передав збірку з віча $6.00. — Магдалина Мош зібрала $12.40, на се зложились: М. Мош, О. Сирота, С. Болїник, В. Іванюк, В. Миколин і П. Філь по $1.00; меньшими жертвами $6.40. — Збірка на пред. „Сиріт св. Вечера" $22.25. — Відсотки від зібраних гроший $64.79. — Разом $5.200.00

735. Джєнерс, Па. о. Кирило Пирожок $25.00

736. Дітройт, Міш. Леон Щудлак $1.00

737. Бруклин, Н. Й. На руки п. М. Величка на пікніку зложили: Іван Заяць і Петро Свідзинський по $2.00; С. Яггело, Заверуха, М. Гуменюк, Ксеня Климко, А. Поліщук і М. Повалинська по $1.00; дрібними жертвами $5.75. — Разом $15.75

РАЗОМ $6.437.36.

Попередно оголошено $74.995.37.

ЗАГАЛЬНА СУМА $81.432.73.

Рочестер, Н. Й. На суму $233.50, оголошеу попередно під ч. 707, яко мильно з Вілксбери, Па., на походячу суму зложились слїдуючі добродії з Рочестер, Н. Й.: Дмитро Відливаний Николай Бандура і Михаїл Рудий по $10.00; О. Лижнїв, Ю. Закальнїцький, Т. Король, Н. Гронковський, І. Тичківський, С. Чайковський, К. Шевчук, І. Заверуха, С. Ворона, П. Мегас, М. Іваничко, І. Белей, Д. Відливаний, П. Олїйник, Ю. Андрусів, Т. Бурак, П. Олїйник, П. Сондей, П. Попадюк, М. Короїл, С. Горнешевський, Н. Кузїв, М. Білан, Т. Муха, Г. Бабій, П. Гринів, М. Замлинська і І. Гнатишин по $5.00; С. Парцей, В. Коник і А. Івасів по $6.00; В. Свирида; Д. Дякун і Н. Чаславський по $4.00; Ю. Дмитрів, Г. Климишин, Н. Сорохтей і П. Юкавина по $3.00; Т. Бриславський, М. Юнїцький, В. Коник, П. Григальчук, Н. Лицишин, С. Мікулавський, П. Петришин і Т. Сорохтей по $2.00; В. Гранковський, Д. Мацьковський, Ю. Бойко, А. Перун, О. Пастушин, І. Когут, С. Гунчак, М. Куций, Д. Бойдюк, К. Коронич, М. Андрусів, Т. Приславський, Н. Свирида, М. Нагарник, Ю. Паньчишин, Т. Андрусів, М. Трух, Н. Григольчук, І. Посяк, С. Шинкар, Т. Пічик, Д. Кораїм і Н. Мельник по $1.00. Д. Дудо 50 цнт. На рахунок дальшої збірки задержано $22.00, а надіслано $233.00.

Бруклин, Н. Й. На руки місц. У. Н. Комітету зложили: Братство Пресьв. Тройцї і каплиця св. Николая по $50.00; Йосиф Каспрович $20.00; К. Кузьма, П. Сьвідзїнський, М. Марусин, А. Білецька, Д. Канас, К. Квасницька, Й. Плохоцький, М. Повалїнська, А. Коваль, А. Заяць, А. Гучинська, І. Дупак, Н. Гуляк, В. Мацелюх, І. Гулей, Д. Тихій, П. Когулька, Й. Івашків, М. Мацелюх, А. Сазвич, Ю. Лимич, М. Рудницький, А. Онишкевич, П. Цісло, М. Вітушинський і В. Яремчук по $5.00; К. Зомбер $3.00; М. Ковальовська, І. Заяць і І. Крижановський по $2.00; членські вкладки $41.00. — Надіслано $300.00.

Чеки і моні-ордери просить ся виписувати на імя Ukrainian National Committee, а висилати на адресу касієра: Rev. N. Pidhorecky, 22 E. 7th St., New York, N. Y.

Український Народний Комітет.

ВІД СІЧОВОЇ ОРҐАНІЗАЦІЇ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ.

ЗАЯВА-ПОКЛИК.

Отсим подаєсь до відома відділам „Січової Орґанїзації" і тим прихильним товариствам, котрі заміряють висилати своїх делеґатів на Січовий Зїзд, котрий зачнесь 31. серпня, що окремих друків-повновластий не висилаєсь.

Товариства висилаючи делеґата мають виставити повновласть в імени свого товариства, потверджену урядом і печаткою свого товариства і рівночасно повідомити головну Управу о виборі делеґатів, подаючи число вибраних і копію повновласти.

Всї повідомленя о виборі делеґатів на Січовий Зїзд, мусять бути подані дотичними товариствами найдалї до дня 28. серпня на руки рекорд. секретаря Січової Орґанїзації, п. О. Гиса, 34 E. 7th St., New York City.

Тож до працї братя Українцї! Зійдімсь на Січову Раду, а там порадимось в який спосіб причинитись і нам приложити цеголку до будови Храму Вільної Української Народної Републики. 95-97

Головна управа Січової Орґ.

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

РИМ І РИТМ.

Одною з основних конечностий віршованої поезії є додержанє риму і ритму.

Рим — се подібність в тоні або якости звуку між двома або більше складами (силябами) або ґрупою складів; се одновзвучні закінченя складів вірша. Слово „рим" є німецького походженя.

Ритм — се рух, схарактеризований правильним, виміреним або гармонійним наворотом удару. Ритм є гармонійним повторенем відповідно дібраних звуків. Иншими словами: ритм, се гармонійне, звучне упорядкованє складів. Час (темпо) є головною основою ритму, так як в танци або музиці. Ритм має дві характеристики: час і удар, або скількість і наголос (акцент). Слово „ритм" є грецького походженя.

Бернард Бозанкет каже, що вірш без риму може бути поезією, але вірш без ритму не може бути поезією. Значить отже, що поезія все мусить мати ритм.

Для приміру наведемо тепер вірш, в котрім є ритм, а нема риму:

Вже зібралось славнеє лицарство,
Наче хмара Віденъ обступило.
Тут спочинуть між хрещеним людом,
Поки рушать в Буду по Дунаю.
Спочивають, коники сїдлають,
Закликають лицарів із Відня.

(Іван Франко: „Поема про білу сорочку").

На двох чорних буквах в кождій стрічці треба класти сильний наголос. Звернути треба тут увагу на се, що в читаню сього вірша наголос в кождій стрічці спочиває на третім складі з початку і на другім з кінця. Сей спосіб наголошуваня йде через цілу сю довгу поему і сей правильний, гармонійний і виміреций наворот удару є власне ритмом.

В отсім вірши є ритм і рим:

Наче сонні, тиходзвонні
Безнадійно похоронні
З вітром носять ся пісні;
В них злили ся давні болї,
Спомин щастя, спомин волї
І проклони голосні.

(Гр. Чупринка: „Вечірні звуки").

В повисшій поезії наворот удару, наголос, спочиває в 1-шій, 2-гій, 4-тій і 5-тій стрічці на третім складі з початку і на другім з кінця, а вже в 3-тій і 6-тій стрічці наголос спочиває на третім складі з початку і на першім з кінця; се щодо ритму. А щодо риму — то вірш сей римуєть ся в той спосіб: перша стрічка римуєть ся з другою, четверта з пятою, а трета з шестою — тиходзвонні-похоронні, болї-волї, пісні-голосні.

Марко Скритий.

НА ЧУЖИНІ.

(Присьвячую Мімозі).

„...Дишуть мої вірші песимізмом, та деж найти відрадних, яснійших поривів, коли серце изболене? Ти се найкрасше знаєш, бо лише Ти відчуєш..." — Так пишеш Ти до мене.

Тями-ж притім лиш одно слово: Чужина.

Ох, чужина! Щоб її не знав ніхто, що любить над усе своє рідне... Се вона, чужина зродила в юних серцях зневіру-гадюку, що веть ся скажено край Твого ребра. Вона зродила в Тобі той песимізм і зневоту до житя, до того солодкого житя, яке так розцвиталось в нас у рідним краю.

Чужина — гірка країна. Зїдає вона молодість і кріпке здоровлє; вбиває усі сьвяті пориви і мрії про щедре райське щастє. Жиєш і житє стає Тобі не житем, лиш конанем важким.

Попадеш в задуму: — Там кипить житє і йде робота, а тут серед реготу божевільних молоді сили марно пропадають...

Кругом лиш глум! Серед того глуму чи можеш Ти плекать сьвяті надії? А чи сповите сумом серце може радіти, веселитись? — Скажи, що так, — то й Ти сьмієш ся з мого болю!...

Нема любови тут! Не відчуваєш того коханя, що ароматом сильним впиває Твоє серце. Зрада, плюгава зрада вкорінила ся у Евині серця...

Тож не лишаєть ся хиба нїщо, лише замкнути ся самому з собі і так терпіти якийсь час. А прийде хвиля відповідна, — вертати в рідний край і там гадки усі сердешні посіяти на батьківську землю, щоб вони — зрошені рідною росою — кріпили ся і росли в буйні діла.

М. Костів.

У БІЙ ЗА РІДНИЙ КРАЙ!

Чого ви мовчите? Чого закаменїли? Чого ви дивитесь спокійно так туди? Там вороги хати нам попалили, моїх сестер і ваших жінок збесчестили, а старого неня нашого вбили.

Чого-ж ви мовчите? Чого закаменїли? Там наші попалені села. Вся Україна наша засмучена тепер.

До бою, молодці! Ми перейдемо Сян ріку і Україні вістку принесемо, що ми ідем на поміч. Не спинять нас баґнети і гармати, ні Падеревского здичілі орди.

Всі наперед. Всі йдім разом. З Днїпра ми нашого напємось ще води!

• • •

А ми тут в Америці, чого покаменїли? Чого лиш дивимось і чого ждемо?

Чи то не наша кров? Не наш се дім спалили? Сестер збесчестили — не наших? Неня вбили — не нашого? Скажіть же: Мовчите чого?

Було колись в піснях: Най ворог лиш зачіпить, нехай лиш Сян орда нам перейде — нас тисячі злетять з Америки до Тебе, наш рідний, батьківський, розлогий краю! Син ніж убийника від Мами відведе!

І вже прийшов той час! Чого-ж ми нині стали? Невже любов і честь і серце в нас пропали? Невже чужина завзятє нам закрала? Чому в руках у нас ще не блищать мечі?!

Широке море вороги для нас замкнули! Орлиних крил нам Ненька не дала...

Василь Гасій.

ТОПОЛЯ.

(На вічну память братови, погибшому в бою).

Осиротїла тополя жалібно шумить, неначе плаче за Тобою, коханий Брате. Ти поляг на чужім полі і не сповнив свого заповіту.

Ти садив тополю та підливав — „Нехай росте собі здорова, а як умру колинебудь, то домовина мені буде"...

А тепер тополя осиротїла, тай Ти нїщо, лиш сирота... Ніхто на сербському полі хреста Тобі не поставить. Ніхто могили не висипле Тобі.

Ніхто колїн не приклонить на утоптанім гробі Твоїм, і жінка ні діти барвінком не будуть квітчати могилу Твою.

Даремно будуть і жінка і діти шукати могили на цвинтари в селі, бо не в Україні, а у сербськім краю на віки спочити судилось Тобі.

Спокійно спи, мій рідний Брате, в незнанім полі чужім, а ми думкою, з тополею разом, витати будемо Тебе!...

Арманд Марґандо.

ФРАҐМЕНТИ.

(Присьвята Маркови Скритому).

I.

Чи є де кохане над моє кохане,
Що міри не має, ні краю не знає,
Що супроти нього нічим вся вселенна,
Нічим сонце, зорі і небо безкрає?

Чи є в сьвіті море, щоби моє горе
У ньому пірнуло й на вік потонуло,
Щоб моя вташилась в нїм туга шалена,
Щоб моє кохане на віки заснуло?

II.

Мої тихі мрії
І сни золотії,
Мов листе, рознеслись по полї,
І нема розваги
Для туги, для снаги,
Лиш в серцю ізмученім болї.

III.

Гей пійшла ти, моя мила,
Покинула і забула;
Знївечилась моя сила,
Розбила ся і званула.

Гей проклятий мент розлуки
І шкода шукать розради,
Рветь ся серце із розпуки,
Нема ліку, нема ради.

IV.

Чом із болем в серці ходжу
І з тугою?
Того болю, тої рани
Я-ж не згою.

Гей тройзїлє в серці сходить
І отрута,
Чом не скину, чом не пірву
Тії пута?

• • •

Чом-же одним страшним стрілом
Не розлучу душу з тілом,
Житю кінця не положу?...
А там тихая країна...
А там, а там... Ні! не можу!
Бо зве мене Україна.

V.

Все спалилось, все згоріло,
Все, чим серце моє жило,
А остало лиш безсиле,
Жаль, жаль, жаль...

Гей не вернеть ся весїле,
В мізок стука божевілє,
В душу сунесь ніч розпуки,
Біль, біль, біль...

Йдуть дні туги, йдуть дні скуки,
А за ними болї, муки,
А за ними безнадія,
Шал, шал, шал...

Гей, дівчино, моя мріє,
Моя музо, мій ти раю,
Через тебе так страждаю...
Жаль, біль, шал...

VI.

Вразливий став я і чуткий
Неначе лист мімози.
Літа мої се жаль гіркий,
А мої мрії сльози.

Ослабли пориви мої,
Немов хитке бадилє,
Остали ся пісні сумні
І дике божевілє.

Остала ся туга і сум
І біль важкий без міри;
Чиж дивно вам, що з моїх дум
Віє пекло зневіри?

Марко Скритий.

ДЕ ПОРИВИ ПОДІЛИСЬ?...

Мої пориви сердечні,
Де ви щезли так заряня?
Де поділо ся кохане?
Де пійшли юнацькі сили?
— Всьо лягло на дно могили,
Всьо пійшло у безконечність...

Тільки в серці біль клекоче...
Тужно, сумно, гнусно всюди...
Де ви, духи? Де ви, люди?
Чом до мене не прийдете,
Біль кровавий не пірвете
В серці, що ще жити хоче?...

Мімоза.

ВЖЕ ДОСИТЬ СЛІЗ!

Поблїдли рожі лелїяних мрій,
Пірвались вінці солодких надій,
Злобно регочесь гіркая печаль,
А в серці туга, розпука і жаль.

• • •

Вчера минув вже рік...
А кілько в нїм наруги,
Жалю гіркого, сльоз і туги, —
Ніхто не знає, тільки Бог.

Вчера минув вже рік...
А глибокая рана
Від тебе, невірна кохана,
Хоч засклепилась, та болить.

Вчера минув вже рік...
Рік нашої розлуки;
О, будь щаслива увесь вік,
Я-ж все хилитись-му від муки.

• • •

Вже досить сліз і тих пісень,
Що душу мучать день-у-день,
І досить снів, що в кожду ніч
Женуть спокій із моїх віч.

Досить ілюзій і бажань,
Що додають нових страждань;
І хоч терпів я рік-у-рік,
Тепер я вольний чоловік.

Вирву любов із серця вмить,
(А ти, серденько, тихо-цить),
Любов не сон, не пустий жарт
І ти, мила, її не варт.

Досить неволі! Образ твій
Роками сяв в душі моїй;
Тепер пірву і кину в бік,
Тепер я вольний чоловік!

Яким Новосад.

БУВАЄ ВЕСНА ЦВИТУЧА.

Буває людям весна цвитуча,
Літо веселе для них бува,
Живуть весною, літом радіють, —
Зими нїколи в них нема.
Весною їх серце цвите, розвиваєсь
І плоди обильні для них несе,
Душа молодіє, їм сонечко сяє
І сонце надії в них росте.
Для мене літа й весни не було,
Серце замерзло моє давно,
Сонце надії уже не засьвітить,
За хмару горя воно зайшло.
Буває людям весна цвитуча,
В мене з дитинства вона не була,
Малим оминула, мене полишила;
Зима вже люта у душу війшла.

Евген Жуковський.

ДО МОЛОДІЖИ І БАТЬКІВ.

Гей, хлопці-молодці,
Дівчат покидайте,
Ідіть на Вкраїну,
Братів визволяйте
Та вражим Ляхам
Голови стинайте!

А ви, дівки круглолиці,
Козаків пращайте,
У бій висилайте
Й радоньку давайте,
Щоб ті Ляхів тяли,
Славу здобували,
Назад повертали,
Під вінець ставали!

А ви, батьки й неньки,
Синами не тїштесь,
Пускайте їх в бій;
А сонце засяє,
Воскресне Вкраїна,
Красше заживеть ся
На полі сьвятій.

Яким Новосад.

НЕ ТІШ СЯ ДУЖЕ.

Не тіш ся дуже, лукавий враже,
Бо дух народу живий не ляже
І ти не зможеш його скувати,
Знова його в ярмі держати.

Не тіш ся, враже, що ти горою,
Бо ти у підлій брехні, в розбою
Лише на хвилї стоїш над нами.
— Правда побідить, а ми панами

Станемо знову у хаті своїй,
А ти за кров, за всі розбої,
За кривди наші, котрі ділаєш,
Знайдеш відплату, котру шукаєш.

Уже запізно нарід кувати
І духа волі в ярмі держати,
Хоч ти руйнуєш сьвяту Вкраїну
І знова твориш страшну руїну,

То душа люду жива не згине.
І хоч на неї всю силу кине
І саме пекло; — нїщо не вдіє!
Чим огню більше, тим більше тліє.

Не тіш ся дуже, лукавий враже;
Ще много цьвіту Вкраїни ляже,
Ще много крови стече у море —
Та в день заплати ми заговорим!

Е. Жуковський.

ГРИЦЬ І ГНАТ.

Гриць:
Чи ти радий, Гнате,
Як у твою хату
Влізуть чужі свині?

Гнат:
Ні, не радий, Грицю.
Я беру ручицю
Тай сиплю що сила по спині.

Гриць:
А читав ти, Гнате,
Що на Україні шляхта виробляє?

Гнат:
Читав — тай заплакав...
Заплакав я гірко,
Що я в чужім краю,
А шляхта безкарно гуляє...

Гриць:
Не жури ся, Гнате,
Бо вже час приходить,
Що в свій край поїдем.

Гнат:
Допоможи, Боже,
Щоб то як найскорше,
А ми польській шляхті
Сироватки вцїдим!

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

О. Т., Ню Йорк. — Ваші стихи не надають ся до друку.

В. Ф., Верона, Н. Дж. — Ваш стих до друку не надаєть ся, бо, на жаль не є нічим замітний.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ДО КАЛЄНДАРЯ У. Н. СОЮЗА НА 1920 РІК.

Калєндар У. Н. Союза, який розходить ся у многих тисячах примірників, є найліпшим се редником до оголошувань поміж американськими Українцями. Хто має який бізнес, а залежить йому на тім, аби про нього знало як найбільше людий, повинен дати своє оголошенє до калєндаря У. Н. Союза. Ціни є вельми приступні, зваживши, що наклад буде виносити 20.000 примірників. Ціла сторона, 34 кв. цалів, коштує 25.00 дол. Місце на окладинках та спеціяльні сторони дорозше, після умови. Пів сторони коштує 14 дол.; чверть сторони $7.00. Найменьше оголошенє може обіймати осьму часть сторони і коштує 4.00 дол. Хто хотів би в своїм оголошеню помістити також і фотографію, чи то свою чи свого бізнесу, мусить прислати з неї готову до друку клїшу; коли ні, то поносить кошт виготовленя такої клїші з фотоґрафії, то значить, що його оголошенє буде о стільки дорозше коштувати, скільки винесе кошт виготовленя з фотоґрафії друкарської клїші.

Текст оголошень мусить находити ся в редакції по день 15 вересня б. р. Гроші за оголошеня належить посилати рівночасно. Оголошеня на кредит безуслівно не будуть друкувати ся.

З гори зазначуєть ся, що всякі оголошеня від фірм „лікарських", що то лічать листовно на сотки миль, відтак оголошеня покутних „банкирів" без урядової запоруки, та всї такі оголошеня, з яких на перший погляд пізнати, що вони є обчислені на ошуканство легковірних, не можуть бути поміщені в калєндари У. Н. Союза.

Фотоґрафії братств і товариств. Відділи У. Н. Союза, а також кружки співацькі, театральні і т. п., котрі хотїлиб, аби їх фотоґрафії були поміщені в калєндари на 1920 рік, зволять їх прислати на адресу „Свободи" найдальше по день 15. вересня б. р. Рівночасно просить ся прислати з фотоґрафією чек або моні-ордер, виписаний на імя „Свободи", на суму $6.00. Сї гроші ужиеть ся на покрите коштів виготовленя з фотоґрафії друкарської клїші. Місце в калєндари безплатно.

Всї фотоґрафії мусять бути добре опаковані!

Всї письма належить адресувати:

"SVOBODA",
83 Grand St., Jersey City, N. J.

АМЕРИКАНСЬКІ ВІСТИ.

Віче угорських Українців у Бінгемтоні.

(Спеціяльно до „Свободи").

В неділю, 3-го серпня 1919, в церковній сали при Клінтон улиці, в Бінгемтон, Н. Й., відбуло ся віче угорських Українців. Промовляв Гардош і ще один, здасть ся секретар „Соединения". Останний промовляв перший. Він потішав вічевиків, що тепер про „Угрорусинів" знає весь сьвіт, підчас коли рік тому про них ніхто й не чував. Казав, що заслуга в тім є провідників „Соединения" і „Собрания". Сі дві запомогові організації основали Народну Раду Угрорусинів і ся Рада вислала була до Вашінґтону делеґацію, щоби домагати ся свого. Президент Вілсон і инші поспітали сю делеґацію, хто вона і від кого. Колиж делеґація відповіла, що вона заступає Угрорусинів, їй подали мапу Европи і просили показати угорську територію. Делеґати глянули на мапу і побачили, що Угрорусь зазначено яко українську територію. Ще на инших мапах було зазначено, що там мешкають Русини або Греки або Мадяри. Всім тим означенням делеґація спротивила ся. Президент і инші радили делеґації працювати над своєю справою, а вони їй допоможуть — говорив секретар „Соединения".

Коли у Філядельфії зібрали ся представники 12 народів, тоді делеґати угорських Українців поспитали Масарика, що їм робити: чи на случай, як не можна буде осягнути повної незалежности, можуть угорські Українці лучити ся в одно державне тіло з Чехо-Словаками? Масарик на останну пропозицію дуже радо згодив ся і порадив Угрорусинам перевести в себе загальне голосоване, що і зроблено; а що більшість голосів була за злукою угорської України з Чехо-Словаччиною, то її вже й придучено.

Другим бесідником був Гардош. Він з початку говорив майже тесаме, що його попередник. Дальше казав, що в краю бракує учителів. Заявив також, що чесько-словацька республика викупила всі церковні посілости, а се в тій ціли, щоби Жиди не здирали хлопів. Ті землї держава буде продавати кождому, хто забажає. А хто не буде мати гроший, тому дасть ся землю на 50-літну догідну сплату. Казав також, що неправдою є, наче би Жаткович був постріляний. Жаткович — каже — здоровий і працює дальше.

Слухачі, з котрих величезна більшість є сьвідомійшими Українцями і підчас голосовання заявили ся були за злукою з Україною, — були обурені і невдоволені з промов бесідників. Вони попросту звали їх запроданцями. „То ми дістали свободу на папери. Землю викупляй, — то пощо і нащо їхати до краю? — говорили так по вічу. — Запродали нас в неволю, бо ми хотіли до України належати. Запродали нас! Ми в неволи, а вони будуть на вільно, бо будуть міністрами. А що того не дочекали!"

Січове Сьвято в Коннектікот.

Минувшої неділі, 10. серпня 1919, у Савтпорт, Конн., відбуло ся величаве Січове Сьвято, заініціоване Січию в Бриджпор; на чолі котрої стоїть Іван Бойко, атаман Січової Організації Українців у Злучених Державах.

Сьвято відбуло ся на просторій оболони п. Вавата, українського фармера. Участь в сьвяті взяли численно дооколичні українські товариства і Січи з Бриджпорт, Ню Бритен, Ню Гейвен, а навіть з Ню Йорку. З Ню Йорку прибула Молодеча Січ і Гімнастична. Всіх учасників з Ню Йорку було 30.

Нюбрітенська Січ прибула в числі 22 членів в уніформах, враз із музичною бандою. Вправи виконали Січи: молодеча і гімнастична з Ню Йорку, гімнастична з Бриджпорту і Січ з Ню Бритен. Найкраще понисали ся: нюйорська молодеча Січ вправами і нюбрітенська Січ муштрою.

По вправах наступили промови. Говорили: Микола Д. Величко і Петро Задорецький з Ню Йорку, Василь Калина з Ансонії й атаман Іван Бойко з Бриджпорт. Оба перші говорили про конечність організовання Січий та про потребу єднання українських сил для боротьби з усіми ворогами української. Пан Калина говорив на тему: „Не миритись, милі брати, а боротись треба нам!" Атаман Бойко дякував присутним за участь та взивав рівнож до боротьби з усіми ворогами українського народного руху. Промови бесідників гучно оплескувано. До Січи в Бриджпорт зголосило ся до впису понад 40 нових мущин, старших і молодших, котрі готові на всякі жертви для вітчини. — Пожаданим було би, щоб такі сьвята устроювано по всіх центрах.

Фармери жадають знесеня збіжевої контролі.

Т. Аткесон, представник господарської спілки, предложив парламентови домагане, щоби знести контролю ціни збіжа, а головно пшениці, бо се некорисно відбиваєть ся на фармерах. Він зажадав також, аби правительство вицофало гарантію мінімальної ціни $2.26 за бушель пшеници, бо ся мінімальна ціна означала доси в дійсности ціну максимальну; фармери побирають тепер пересічно $1.50 за бушель пшениці. Аткесон домагаєть ся, аби фармерам дати вільну руку в назначуваню ціни збіжа.

„Не всьо золото, що блищить ся".

Газета „Репобликен", в Честер, Пенн., подає новинку про те, як один тамошний Українець, на імя Кобельник, стратив 900 долярів тому, що був лакомий на золото. Не можна й дивувати ся тут п. Кобельникови, бо в нинішних часах на золото лакомий кождий, бо воно таки й придалоб ся. Але... але зле вже є тоді, коли платить ся за золото, а воно не є золотом, лише кусником звичайного металю. Так справа мала ся і тут. Пан Кобельник має маленький склад корінних товарів („ґросери"). Провадив і провадить інтерес чесно та ретельно і заробив собі пару долярів.

Минувшого вівтірка, майже в саме полуднє, прийшло до склепу двох мущин і завели розмову з п. Кобельником. В тім надійшов третий і два перші представили його властителеви склепу. Сей третий панок показав кілька куснів жовтого металю, а один з факторів заявив, що се золото, і запропонував п. Кобельникови, аби він купив се золото за 900 долярів, а коли хоче ще більше; то сей пан може принести, бо він знає, де золото можна дістати. П. Кобельник довго не думав, витягнув 900 долярів і впхав „панови" в руку в заміну за „золото". Більше золота сей пан мав принести о 2-гій години пополудни. Тимчасом і день цілий минув, а золота ані „пана" не було. П. Кобельник дав знати про се на поліцію, де з того ілише сердечно засьміяли ся. Каже згадана газета, що „Мр. Кобельник знає, що золото блищить ся, але колиб він був знав, що не всьо золото, що блищить ся, то був би не стратив своїх 900 долярів".

Телефон до канцелярії Українського Народного Союза є: Монтгомери 1838.

СТАРОКРАЄВІ ВІСТИ.

Помер проф. Іван Левинський у Львові.

Дня 4. липня помер у Львові в 68-мім році житя професор львівської політехніки, визначний громадянин Іван Левинський. Його знали і любили у Львові всі не тільки за щиру і солідну працю в усіх українських товариствах, але також за добре, співчуваюче серце. Богато політичних імігрантів з Великої України, котрі після революції в 1904 році опинили ся були в матеріяльнім скрутнім положеню у Львові, могли би богато розказати про нього. Не було народної ціли, яку він не підпомагав би і словом і ділом. Покійника знають у многих українських селах Галичини, де він будував гарні стильові церкви. В 1914 році, по наклепу галицьких москвофілів, російські власти вивезли його яко „мазепинця" до Києва, відки він повернув до Львова аж після революції в 1917 році. Наш визначний громадянин — пише зальцведельський „Шлях" — попращав ся зі сьвітом саме в хвилю, коли український нарід стоїть в кріввій боротьбі за своє істноване і коли Україні так дуже потрібно людий розуму і серця. Вічна Йому Память.

Поляки інтернували всіх українських діячів.

Польська команда галицько-волинського фронту подала до відома, що на основі зарядження начальної команди інтерновано всіх українських діячів, щоби запобігти дальшим переслідуванням польських дідичів українським військом і щоби українське військо не нищило польських фільварків. Про се повідомлено українську начальну команду.

Зміни в українській амбасаді у Відни.

Директорія Української Народної Республики іменувала посла Західно-Української Республики у Відни, Миколу Василька, наслідником дотеперішного представника у Берні, Швайцарія, д-ра Р. Лукасевича. Місце Василька у Відни займе тимчасово бувший посол до австрійського парляменту Володимир Сінґалевич.

Румунські злочини на Буковині.

Українське Пресове Бюро у Відни подає 10. липня отсей комунікат: Румуни покликали на Буковині три річники. В українській части краю заявило ся населене проти сього неспраедливого розпорядження. До призиву не зголошуєть ся ніхто. Румуни уладжують ловлю на обовязаних до призиву, але ті втікають в ліси. Румуни забирають родичів обовязаних до призиву і бють їх страшним способом.